

Arrest

nr. 142 943 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk problemen met de autoriteiten die hen nog steeds zouden zoeken omwille van verzoekers vroegere lidmaatschap van de Nationale Garde onder Maskhadov.

In het kader van verzoekers en verzoeksters eerste asielaanvraag nam de Commissaris-generaal op 22 juni 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en er voor burgers in Dagestan geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers gingen niet in beroep tegen die beslissingen, en dienden op 30 december 2014 een nieuwe, tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers twee originele convocaties neer en een originele brief van hun advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekers hun huidige asielaanvraag steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet. De commissaris-generaal benadrukt dat hun vorige asielaanvraag werd afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de

geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door hen aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Vervolgens stelt hij vast dat er geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, aldus de commissaris-generaal, die vaststelt dat ook de door verzoekers neergelegde documenten die verwijzen naar hun oorspronkelijke asielrelaas louter in het verlengde liggen van het door aangehaalde asielrelaas dat in het kader van hun vorige asielaanvraag reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd. Documenten kunnen evenwel enkel een bijkomend bewijs van aangehaalde vervolgingsfeiten zijn indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen, zo luiden de bestreden beslissingen, in casu niet het geval is. Met betrekking tot de twee door verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag neergelegde convocaties wordt vastgesteld dat uit deze stukken inhoudelijk niet blijkt dat er enig verband zou bestaan met de door hen beschreven en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Tevens wordt in dit verband gewezen op enkele incorrecte en onvolledige formele formaliteiten en geoordeeld dat de convocaties op zich onvoldoende bewijskrachtig zijn om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De commissaris-generaal verwijst daarnaast naar informatie waarover hij beschikt en waaruit blijkt dat er in de Noord-Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en allerlei documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde hiervan op zich al relatief is. Betreffende de brief van hun advocaat met verklaringen ter ondersteuning van hun relaas wordt opgemerkt dat een dergelijk document geen officieel karakter heeft en de brief louter blote verklaringen bevat van een persoon uit hun persoonlijke entourage waardoor het bezwaarlijk als een objectief stuk kan worden beschouwd. Bovendien wordt gewezen op de vaststelling dat de advocaat in kwestie schrijft dat hij zijn brief d.d. 13 augustus 2013 aan verzoeker aflevert, hoewel deze op dat moment al vier jaar in België is. De commissaris-generaal wijst met betrekking tot de door verzoekers neergelegde documenten tevens op het feit dat verzoekers blijkens hun verklaringen die stukken reeds sinds eind 2013 in hun bezit hebben en er nog in augustus 2013 naar hen in Dagestan zou zijn gezocht, doch zij pas ruim een jaar later een nieuwe, tweede asielaanvraag indienden. Deze vaststelling doet, zo stelt de commissaris-generaal, weinig goeds aan de door hen verklaarde vrees voor vervolging en plaatst de geloofwaardigheid van hun asielrelaas nogmaals op los zand. Dit wordt, zo vervolgen de bestreden beslissingen, nog versterkt door de vaststelling dat verzoekers zich met hun gezin in 2011 en 2012 tot tweemaal toe gewend hebben tot het generaal consulaat van de Russische Federatie in Antwerpen voor het aanvragen en verkrijgen van een internationaal paspoort voor hun vier kinderen, hetgeen, zo oordeelt de commissaris-generaal, maar weinig strookt met de door hen aangehaalde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van hun land van herkomst waarnaar zij reeds verwezen bij hun eerste asielaanvraag in 2009. Deze vaststelling doet aldus, zo luiden de bestreden beslissingen, bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Voorts wordt in de beslissingen opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, en vastgesteld dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In zoverre verzoekers gewag maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 maart 2015, stellen verzoekende partijen dat ze geen opmerkingen hebben. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 3 april 2015 slechts stellen dat ze niets toe te voegen hebben, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 4 maart 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat ze hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat ze deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS